

Zmarłym, Wędrowcy

Jałowa ziemia, bezkresne pustkowie
Resztki ruin jak kości wędrowców
Ziarnka piasku jak imiona,
myśli wyschnięte na wiór

Skąd idziesz i dokąd zmierzasz?
Jesteś złudzeniem, zamarznętym strzępkim
mgły. Muśnięciem skrzydeł ćmy
zwabionej właśnie przez płomień

Ogień zgasł
nadaremno krzeszesz iskry
Nie zostało już nic do spalenia
Jakiś kształt możesz dostrzec w ciemności
lecz oddala się gdy tylko zaczniesz biec

A to się ukrywa
Raz jest skazą krwi, raz szeptem
podstępnych ścian
Plamką w oku, dziurą w ziemi
Jaskinią z zawalonym wejściem
Twarzą na księżycu,
mrugnięciem gwiazd
Samotnym starcem w oknie,
kamieniem w ręku chłopca
Stroną z archiwalnych gazet,
zmęczonym, wieczornym spojrzeniem
Wirem czerni, pustką nieba

Popatrz w dół
Wniknij w ciemność
Rozdrap rany i wyj
Wydrap sobie oczy

A to się ukrywa
To się bawi
W gabinetach luster,
w pajęczynach czasu
Jak zamki na piasku,
jak fale przyływu
Zaciek na ścianie
przypominający twarz